דבר הטיליגנט

דוגמה! דוגמה!

בתוקף היותי ממזר גדול וארס לא קטן, אני תמיד שומע כל מיני דברים שאני בכלל לא אמור לשמוע. „אין לי כוח איתך! אין לי כוח!" מתייאשת אמא שלי. „זה שאתה עושה את עצמך ישן, ועל סמך זה כולם בסביבה מדברים חופשי חופשי, מילא," היא אומרת לי. „אבל למה את כל החומר הזה תיכף אתה מוכרח לשפוך בעיתון? למה? למה?" בגלל שאת כותבת לי אותו, אני מודיע לה בשקט, והיא תיכף נזכרת, ואין לה יותר מה להגיד. וכשאין לה מה להגיד, אני יכול סוף־סוף לפתוח את הפה, ולהגיד משהו. אז תשמעו.

לארץ הגיע במטוס מנהלים, אחד מ־מלכי חג'ט־סט. שמו יצא לפניו כאחד מגדולי המאהבים בדורו, ומובן שכל נשות החברה נכנסו להיסטריה. אחרי הכל, כמה זמן יכולה אשה להתקיים ממעללי קירקסנות בני חמש דקות הנהוגים בארץ? צריך חמצן.

הקיצר, בסוף זכתה בו הבלונדה הכי סקסית, ואני לא ארס גמור, אז אני לא מזכיר שמות. איך שעלו לסוויטה המל־כותית של מלון־הפאר, התחיל הקינג להתפשט.

אחז מיקטורן, שפייר קארדן אישית תפר אותו ביד — ופוייט — זרק אותו באלגנטיות דרך החלון. פשט מינכנסיים, שהאלסטון האגדי תיכנן לו בתור מחווה ידידות מיוחדת, ופוייט — החוצה דרך החלון. קילף חולצת משי נדירה, שקנזו קנה בעצם בשבילי עצמו, ופוייט — החוצה. כך עשה עם חגורת גוצ'י, עם נעלי סלין, עם שעון הרולקס שלו, ושאר הפריטים — לעיניה הנדהמות של הגברת.

„אבל דרלינג," הצליחה ללעלע לבסוף, „הרי הדברים האלה עולים הון!"

„או־ה," פלט בקלילות וקיפצץ אל בין הסדינים. „שלא יטריד אותך הדבר האני. בין כה ובה עד שאני אגמור, הכל יצא מהאופנה."

פטנטים

איך למנוע קימטי זעף מבין העיניים

ישנן בעולם ארץ השמש העולה, וארץ השמש העומדת. השמש העומדת — למי שעדיין לא ברור — זה אצלנו. מהבוקר עד הערב מכה באור בוהק. מה לעשות, אלה הם החיים.

אין זה מחזה נדיר לראות אנשים מת־הלכים ברחובות עם הבעת שוחר־לטרף, בגבינים מכוחצים. יכול, אומנם, להיות שזה בגלל המזג הישראלי המפורסם, אבל יכול גם להיות שאין זה המזג — כי אם מזג־האוויר. אנשים פשוט רוצים לראות משהו למרות בוהק השמש, ואז בטח אין שום אפשרות אחרת, אלא להכניס לפעילות את סרצוף־הבוג־ג'ונס הנ"ל.

יקשה המקשן — מה בקשר למישקפי־שמש? אז בקשר למישקפי־שמש — טוב תודה. זה יופי של המצאה, בתנאי שזוכ־רים להרכיב אותם. אלא שתמיד שוכחים אותם. בבית, או במכונית, ויש גבול כמה דיי־בנדים או דיורים יכול האיש לק־נות. בטח יש גם מישקפיים פנן בשלושים לירות, אבל אין להם שום דאווין, ויש גבול לקורבנות החברתיים שעל אדם להק־ריב, כדי להציל, נאמר, את מאור עיניו, או קימטי פניו. נו באמת.

חוץ מזה, חוץ מזה, מי אמר שמישק־קפי־שמש מונעים את חריצי הזעף בין הגבות? הרגל — זה הרגל — זה הרגל. אז כדי להיפטר אחת ולתמיד מההרגל הזה, זוכרים להצטייד בסליל קטן של נייר דבק שקוף — סלוטייפ. קונים אחד לבית, ואחד למכונית, אם יש אחת כזו, אמן סלע. קורעים פיסה קטנה, ריבוע קטן, ומד־ביקים יפה יפה בשורש האף, בין הגבות. זה שקוף, בלתי נראה, ומאפשר מודעות יוצאת מן הכלל לעובדת כיווץ הגבינים. הנייר הקטנטן, הדבוק הזה, פשוט מתנגד. הוא מעביר תחושות, ולא מאפשר להתחבא מאחרי תנועה הבאה בהסח הדעת. איך שמרגישים — מחליקים את המצח מייד. הפטנט הזה יעיל במיוחד בזמן נהי־גה, שם מאמצים את העיניים. מי שסבורה שאין באים בין הבריות עם כל מיני ניי־רות בין העיניים, שתתלוש זאת, ברגע צאתה מהמכונית. תיסכון בליינד של עבו־דת פינצטה מייגעת. לוקח שנייה בדיוק, גם להדביק וגם להסיר.

נותרה רק עוד בעיית הנודניקים, שכל היום מחכים לחידושים והמצאות, ובשקי־קה מוכנים ללמוד כל דבר, על חשבון זמנכם היקר. ובכן, לאלה, נא להכין תשו־בה קצרה אחת — בא לי!

טיז קורה מבין עיניך
ובהזדמנות החגיגית גם כמה חריצים

בריאות

ל.נ.ג. – לוחמה נגד גזים

כיוון שפעם כתבתי איך מאריכים את מוישלה, ובכל זאת נשארתי בחיים, אכתוב לכם הפעם על נושא טעון לא פחות חומר נפץ, בהיותו לא פחות נועז על חיי. מה שעוד רציתי לאמר, זה שמותר כבר עכשיו להתחיל להתפוצץ מצחוק, לא צריך לחכות עד סוף הכתבה. זהו. רבותי, מתחילים.

ומי על הכוונת הפעם, אם לא כל היוסופים והאברומים, אלה, כל השיהוקים שטעו בניוזוט, בדרכם הארוכה אל החופש. אלה, ממזרים אלה. לא מודיעים שום דבר מראש, בפרק זמן סביר — והופ! הם בחוץ — לזוועתו המשתגעת של בעל הדבר. מה לאמר — יצורים ידידותיים. אין אוהבי חברה מהם. יכולים הם לתעות שעות בתוך האינסטלציה. ברגע שהם שומעים קולות מבחוץ — כוכב הצפון נמצא להם, ושינסה בעליהם לעשות שריר.

בחמת זעם מטורף הם קוראים לכל החברים, ומראים למיתחכם מי כאן הבוס. הפגנת עם מבעבעת — זה כלב לעומתם. חומות הבסטיליה שלהם — לעולם נופלות. אומנם אחר־כך הם בכלל לא מבינים למה מגרשים אותם בניפונופים אדירים, וטורחים לערבב אותם, דחוף, עם אוויר אחר. אחרי הכל, הם כבר כל־כך מגו־בשים חברתית, כמו אחים לנשק באחות לוחמים, ולא עשו את

גזים תוצרת בית
הפטנט הסופי להדברת העסק

כל הדרך הארוכה יחד, על מנת להתפזר, סתם כך, בסוף. כל מנפנף שהוא עמד ודאי על העובדה בזמן מן הזמנים. מה לעשות. בחייהם ובמותם לא נפרדים אלה. לא נפרדים. מכסימום, יתכבד הבן־אדם, וייפרד, כל עוד רוחו בו, מהחדר שבו הם שוהים — אולם יזהר מישנה זהירות לנער היטב את מיכנסיו משאריות קטלניות.

מאז ימי קדם, נותנים בהם סימנים; כלב נובח לא נושך — וואללה אמת. אבל זה ששותק — נושך — ישמור השם! למרבה הצער, לא הומצא עדיין שום דבר משכנע יותר מאשר התנזרות מפאסולית — להדברת העסק. ואפילו כך הדבר, עדיין נשארו הכרובית והתפוזים, האבטיח והענבים, הבשר והחלב — המכהנים זה ימים ימימה בראש המיצעד, כייצרני בומבות בדוקים.

„אנשים מתייחסים ממש בחולניות אל כל הקשור בענייני הרביה וההפרשה שלהם. הגיע הזמן לשנות גישות בנושא," הירצה לי רופא ממכרי. „מכיוון שיותר מדי חמורים צורכים כדורי פחם מצחיקים בנסיונות סרק להילחם בתופעה טבעית כמו גזים, במקום לשתף עם זה פעולה בצורה הגיונית וקונסטרוקטי־בית — אולי הגיעה השעה להרצות דברים של ממש בעניין?"

בטח! בטח הגיעה! אמרתי. גזים זה תמיד נושא חזק. מייד בתור אחרי מוישלה. מכיוון ששם הרופא יצא בין הפציינטים שלו כמפתח שיטה לא רגילה — המשחררת את הבן־אדם כבמטה קסם. מכל אוויר שאינו נמצא בריאות, חשבתי שיהיה זה רק הגון לספר מי הג'יניאס. „שלא תעיזי!" תפס מחסה מאחרי האתיקה. „אני מוכן לפרסם את שיטת הקסמים שלי בחינם — אבל קאריירה ציבורית אני לא עושה מלופט בעשעפטאן." שיהיה.

אז כך, בקיצור, אומר הד"ר לקהילת צבי חבטן:

ראשית, מאבחנים את העסק. כאבי־בטן הנוצרים מגזים, מפלחים וחותכים כמו סכינים. אלה כאבים חדים, לא עמומים. כשחשים בזאת, פורשים אל חדר פנוי, חשוך, ונועלים אותו על מפתח. פרטיות מאובטחת במאה אחוזים, היא תנאי בל יעבור. נשכבים על הגב, על הריצפה בפרוש, אפשר על מרבד או שמי־כה. מתפשטים בחצי גוף תחתון לחלוטין, כולל התחתונים. מסי־רים כל מלבוש לוחץ או צר גם בחלק הגוף העליון. כעת. צריך לנשום מלוא הבטן אוויר, פעמים אחדות, להשהותה במצב „נפוח" כמה שניות, בלי להפעיל את שריר הסרעפת. זאת, בכדי לאפשר לגזים לנוע חופשי במעיים. לעיתים, עצם הסרת הבגדים כבר עוזרת לשחרר את עודף הלחץ — אבל לא את כל האוויר.

בכדי לשחרר את כל העודפים מבפנים, מבצעים סידרת תרגילים. ראשית, מקפלים את הברכיים עד שהעקבים קרובים לישבן. מנסים להניף אותם כלפי מעלה, עד מעבר לראש, כשהשכמות על הריצפה. משהו כמו „עמידת נר" בברכיים מקו־פלות. מיישרים אותם לאט לאט חזרה לריצפה, כשבדרך מנסים להרגיש ולהדביק לריצפה אינדיבידואלית, כל חוליית גב המוח־זרת לריצפה. זה שלב שבו צריך הבן־אדם להיות נכון לעצור, לקפוא בערך בתנועה, כאשר הוא חש את גוש האוויר מתקדם במעיו. כל תנועה פותחת כאילו מעבר אחר בתוך ביטנו, ועוזרת לגזים להתקדם כלפי חוץ. ברגע שמרגישים מהי הזווית הנוחה ביותר לגזים לצאת, עוצרים בערך בזווית זו, וחשוב מאד, עם שתי הידיים, לחפון את שני חלקי העכוז, למשוך חזק לשני הצדדים, באחיזה קרובה ככל האפשר לפי הטבעת, וללחוץ את האוויר בכוח החוצה. „לסחוט" את כל האוויר, עד שפי הטבעת נסגר לבד. פעולה זו מבטיחה הורקה מוחלטת בכל פעם, ומסירה את מיכשול השריר הסבעתי המאפשר רק לעודף הלחץ לצאת, ולא לכל „גוש" האוויר.

מילת המפתח כאן, זו מודעות „ורגש" לגוף. אין זה דבר מסובך. גם מי שחרש לגמרי אל גופו, יתחיל לקבל מודעות — רגישות — וקשב זה, עם הזמן, אם רק יסיט לשם את פנס האור הפרטי — הלא היא פשוט תשומת־ליבו. ממש כך. בלי מאמץ. לא צריך אמונה. זה יקרה לבד. מבצעים תרגיל זה במלוא ההר־פייה והינונחות. שרירים מכווצים לא יועילו כאן הרבה. לשם כך, אבל, נועלים את הדלת במפתח, מכבים את האור, ומסירים גם את הלבנים.

בין סוג תרגילים למישנהו, מתיישרים על הריצפה בפוזה של צלוב, ונושמים שלוש פעמים דרך הסרעפת, ושלוש פעמים „דרך הבטן".

סידרה שנייה של תרגילי פצץ, אומר הד"ר, זה „להפיל" את האגן בבירכיים מקופלות וצמודות — פעם ימינה, כלפי מעלה, ופעם שמאלה, כלפי מעלה, לכיוון הכתפיים, בקצב לא מהיר, כשכל אותו זמן כל חלק הגב, עד המותניים, דבוק לריצפה. סדר התר־גילים לא חשוב. אפשר לאמץ את כולם, או חלקם, בהתאם להר־גשה האישית מה טוב ויעיל יותר באותו רגע. פציינטים, אבל, מדווחים, שאת מירב ההקלה משיגים מגילגול אחורנית.

לחיצת הבטן בעזרת אצבעות צמודות בסידרת ויברציות מהי־רות על מקום אחד, בצורה „שתעשה גלים" על פניה, עוזרת גם היא לתזוזת האוויר בכיוון המיוחל.

זהו. אחרי רבע־שעה כזה, מרגישים קל ומאושר בלפחות טונה אחת. אין שום חובה להיפטר מהעסק בנאגלה אחת. מש־תחררים, חוזרים לפעילות רגילה, ומרגישים שוב „מלאים" — חוזרים לתרגילים. במקרה של גזים זה עוזר כבמטה־קסם. אם הכאבים לא חולפים, אין אלה גזים, ובדהרה קלילה פונים לרופא. זהו. כה אמר זרתוסרא, ולא הסתיר דבר.

מה שעוד נותר לי לעשות, זה ללכת ולהתחבא לשבועיים. אחרי הכל, יש גבול לאומץ שאדם אמור להפגין. לא?